

קִבְץ

תוֹךְ הַנִּחַל

דְּבוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים, מְעוֹרָרִים מְעִירִים וּמְחַזְקִים, אֲשֶׁר מִתּוֹךְ
הַנִּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה נוֹבְעִים, לְהַחֲיֹת נַפְשׁ כָּל חַי וּמְשֵׁם יִשְׁקוּן
הַעֲדָרִים, לְהַתְחַזֵּק בַּעֲבוּדַת הַבוֹרָא בְּכָל דְּרָגָה שִׁיְהִיו נִמְצָאִים

אֲשֶׁר נֶאֱמְרוּ עַל יְדֵי
מָרְן מוֹהֲרָא "שׁ זי"ע

בְּסַעֲדוֹת שַׁבַּת פְּרֻשַׁת צוּ ה'תשס"ט

יְדַבֵּר מֵעַנְיַן הַחֲלָל הַפְּנוּי וְהַצְּמִצּוּם שֶׁשִּׁיךְ בְּכָל אָדָם, שֶׁצָּרִיךְ לְדַעַת שִׁישׁ בְּתוֹךְ
הַהִסְתָּרוֹת אֶת הַגְּלוּי הַגְּדוֹל שֶׁל הַתְּקַרְבוֹת לְהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ, וְיִדְבֵּר מֵעַנְיַן אֱמוּנַת
חֲכָמִים וּמְסוּד שַׁבַּת הַגְּדוֹל

יָצָא לְאוֹר עָרַב שַׁבַּת קִדְשׁ פְּרֻשַׁת צוּ – שַׁבַּת הַגְּדוֹל תּשַׁע"ה
עַל יְדֵי תַלְמִידֵי מְתִיבְתָּא 'הֵיכַל הַקִּדְשׁ' חֲסִידֵי בְּרֶסֶלֶב
עִיר הַקִּדְשׁ יְרוּשָׁלַיִם תּוֹבֵב"א

ליל שַׁבַּת פְּרֻשֶׁת צו, שַׁבַּת הַגְּדוּל ה'תשס"ט

מְאָמֵר

צוֹ אֶת אֶהְרֵן וְאֶת בְּנָיו

בליל שַׁבַּת קִדְשׁ בְּסַעֲדָה ראשונה, דָּבַר מוֹהֲרָא"ש ז"ל דְּבוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים מְאֹד עַל פִּי דְּבָרֵי רַבְּנֵנוּ ז"ל, בְּלִקְוֵי מוֹהֲרֵי חֵלֶק א' סִימָן מ"ט, הַמְדַּבֵּר מֵהַתְּלַבּוֹת הַלֵּב וּמִמְדַּת הַצְּמִצּוּם, עֵינֵי שָׁם.

אור להביות הלב של איש הישראלי

פֶּתַח וְאָמַר מוֹהֲרָא"ש ז"ל, רַבְּנֵנוּ ז"ל אָמַר (מוֹהֲרָא"ש ז"ל חֲזוֹר בְּקִצּוֹר עַל נִקְדָּה אַחַת שְׂבָדְבָרֵי רַבְּנֵנוּ ז"ל בְּתוֹרָה זו): 'פִּי קִדְשׁ הַבְּרִיאָה הִנֵּה אֹרֵךְ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵין סוּף, וְרִצָּה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שִׁתְּגַלֶּה מַלְכוּתוֹ, וְאֵין מֶלֶךְ בְּלֹא עַם, וְהַצֵּרֶךְ לְבְרָא בְּנֵי אָדָם, שִׁיקְבְּלוּ עַל מַלְכוּתוֹ, וְהַתְּגַלּוֹת מַלְכוּתוֹ אֵי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג אֶלָּא עַל יְדֵי הַמְדוּת, שְׁעַל יְדֵי הַמְדוּת מְשִׁיגִים אֶלְקוּתוֹ, וְיִודְעִין שִׁישׁ אֲדוֹן מוֹשֵׁל וּמְנַהִיג, וְצִמְצָם אֶת הָאֹר אֵין סוּף לְצַדִּדִּין, וְנִשְׂאָר חֵלֶל פְּנוּי, וּבְתוֹךְ הַחֵלֶל הַפְּנוּי, בְּרָא הָעוֹלָמוֹת (כַּמְבָּאָר ב"עץ חַיִּים" בְּתַחֲלוֹתוֹ בְּהִיכַל א' עֲנָף ג'), וְהֵן הֵן מְדוּתָיו: וְהַלֵּב הוּא הַצֵּיִר שֶׁל

הַמְדוֹת, הִינּוּ הַחֲכָמָה שְׁבַלְב, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (שְׁמוֹת לֵא): "וּבְלֹב כָּל חָכָם לֵב" וְכוּ', וְעַקֵּר הַיְצִירָה הִיְתָה בְּחֲכָמָה, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (תְּהִלִּים קד): "כֹּלֵם בְּחֲכָמָה עֲשִׂיתָ", נִמְצָא, שֶׁהַלֵּב הוּא הַצִּיר, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (שֵׁם עג): "צוֹר לְכַבִּי", וְאֵית יְצִירָה לְטֵב וּלְבִישׁ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה (בְּרִכּוֹת סא): "וַיִּצֶר" בְּשָׁנֵי יוֹדִין וְכוּ', וְהֵם שְׁנֵי יְצִרִין, יֶצֶר טוֹב וַיֶּצֶר הָרַע, הִינּוּ מִחֲשָׁבוֹת טוֹבוֹת, הֵם יֶצֶר טוֹב, וּמִחֲשָׁבוֹת רָעוֹת, הֵם יֶצֶר הָרַע, כִּי עַקֵּר הַיְצָרִים, הֵם הַמִּחֲשָׁבוֹת וְהַחֲכָמוֹת שְׁבַלְב, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (בְּרֵאשִׁית ו'): "כִּי יֶצֶר מִחֲשָׁבוֹת לְבוֹ" וְכוּ'. וְכִשְׁאָדָם חוֹשֵׁב בְּמִחֲשָׁבוֹת רָעוֹת, הוּא מְטַמֵּם אֶת הַחֵלֶל שֶׁל הַבְּרִיאָה, שֶׁשֵּׁם הַתְּגָלוֹת הַמְדוֹת, כִּי הַלֵּב הוּא צוֹר הָעוֹלָמִים, הִינּוּ צוֹר הַמְדוֹת, כִּי לְפִי אוֹר לְהַבְיֹת הַלֵּב שֶׁל אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, אֵי אֶפְשָׁר לְהַתְּגַלוֹת מִהַמְדוֹת, כִּי אוֹר לְהַבְיֹתוֹ, הוּא עַד אֵין סוֹף, הִינּוּ אֵין סוֹף וְאֵין תְּכֵלֶת לְתִשׁוּקָתוֹ: וְצָרִיף לְצַמְצֵם הַהֲתַלְהָבוֹת, כְּדִי שִׁישָׁאָר בְּלֹב חֵלֶל, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (תְּהִלִּים קט): "וְלִבִּי חֵלֶל בְּקִרְבִּי", וְעַל יְדֵי הַצְּמִצּוֹם שֶׁל הַהֲתַלְהָבוֹת, יוֹכֵל לְבוֹא לְהַתְּגַלוֹת מִהַמְדוֹת, הִינּוּ לְעַבֵּד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּהַדְרָגָה וּבְמִדָּה וְכוּ'; עַיֵן שֵׁם כָּל זֶה בְּדַבְּרֵי רַבֵּנוּ ז"ל.

כי באמת רצונו יתברך גנוז גם שם

והסביר מוה"ר ש"ז"ל, כי הנה רבנו ז"ל מגלה בתורה זו סוד נפלא מסודות הבריאה ומהשתלשלות העולמות, שכל מעשה בראשית ובריאת העולמות, נעשים בתוך מח האדם ממש, וכפי שאדם מכין עצמו לקבל בתוכו אור אלקותו יתברך, כמו כן מתחדשת אצלו הבריאה בכל עת ובכל שעה, ועולה ומדבק את עצמו בו יתברך בכל פעם מחדש, כי הנה מבאר בכתבי האריז"ל (ב'עץ חיים' בתחלתו), שבשעה שעלה ברצונו יתברך לברא את כל העולמות, היה הכל אור אין סוף ברוך הוא, ולא היה מקום לבריאה, שהרי הכל היה מלא אלקות, והצורך הקדוש ברוך הוא לצמצם את האור, ולעשות מקום חלל ופנוי מאלקותו יתברך, ושם במקום החלל הפנוי ברא את כל העולמות, ונקרא מקום זה בשם "חלל הפנוי", כי נראה כאלו המקום פנוי מאלקותו יתברך, אבל זה רק כדי לתת מקום לבריאה, כי באמת רצונו יתברך גנוז גם שם. נמצא, שדיקא על ידי הצמצום וההסתרה, שעשה הקדוש ברוך הוא מקום שנראה כאלו אין שם אלקותו יתברך, על ידי זה היה מקום לבריאה, ומשם נשתלשלו כל העולמות.

עקר שלמות העבודה מתוך הכסוי והצמצום דיקא

ומסביר רבנו ז"ל, שכל זה נעשה בכל עת ובכל שעה בתוך מח האדם ממש, שהוא 'עולם קטן', שבכל פעם נעשה צמצום והסתרה בתוך מוחו ולבו, ונראה כאלו אורו יתברך פנוי משם, ועקר עבודת האדם למצא אלקותו יתברך גם במקום שהוא, שזהו כל ענין כח הבחירה, שיש לו בחירה לבחר בטוב ולהאמין שאורו יתברך גנוז שם במקום הפנוי, ולקשר עצמו אל רצונו יתברך מכל פרט ופרט, או לחשב כאלו אין שם אלקותו יתברך כלל, חס ושלוש, ולעשות כמו שלבו חפץ, ודיקא מחמת שיש לאדם כח הבחירה, אפשר לו לעבוד את השם יתברך במדה ובצמצום, ולעלות ולדבק את עצמו בו יתברך מכל פרטי הבריאה, כי אם לא היה צמצום והסתרה, לא היה אפשר לעשות שום פעלה ועבדה בעבודת השם יתברך, מחמת שאור התלהבות לבו היה בוער עד אין סוף ואין תכלית, ולא היה אפשר לו לעשות כלום, והיה נשרף לגמרי מרב אור ודבקות, אבל עכשו שיש הסתרה וצמצום, יכול להכין דעותיו ומדותיו למצא בהן אלקותו יתברך, ולעבד אותו יתברך במדה ובצמצום, שזהו עקר רצונו יתברך, כי יש אלפי אלפים ורב רבות מלאכים שעובדים אותו יתברך בלי בחירה כלל, והם

מְקִימִים רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ בְּהַתְּלֵהבוֹת גְּדוּלָּה, אֲבָל אַחַר כֵּן הֵם
נִשְׁרָפִים לְגַמְרֵי מָרָב אֹר, אֲבָל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרָא אָדָם
בְּעוֹלָם הַזֶּה, שְׂיֵהִיָּה לּוֹ כַח הַבְּחִירָה, וְיִזְכֶּה לְמִצְא אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ
מִתּוֹךְ הַהֶעֱלָמָה וְהַהֶסְתָּרָה, וְעַל יְדֵי זֶה יִגְרַם נַחַת רוּחַ
וְשֶׁעֲשׂוּעִים גְּדוּלִים מְאֹד לְמַעֲלָה, וְלִכֵּן אִף עַל פִּי שְׂמִצָּד אֶחָד
צָרִיכִים אֶת מִדַּת הַזְּרִיזוֹת – לְהַזְדַּרֵּז מְאֹד בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ,
אֲבָל מִצָּד שְׁנֵי צָרִיכִים גַּם אֶת מִדַּת הַצְּמֻצוֹם, וְעַל יְדֵי שְׂתִיָּהּ
יַחַד זֹכִים לְהַשִּׁיג הַשְּׂגוֹת אֱלֹקוֹת כְּרֹאוּי, נִמְצָא, שֶׁעֵקֶר שְׁלֵמוֹת
הָעִבּוּדָה מִתּוֹךְ הַכְּסוּי וְהַצְּמֻצוֹם דִּיקָא, וּכְכֹל שִׁישׁ יוֹתֵר כְּסוּי
וְהַסְתָּרָה, כְּשֶׁאָדָם מוֹצֵא אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ שָׁם, זֹכֶה לְדַבְּקוֹת
יוֹתֵר גְּדוּלָּה.

אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁמִּתְחַזֵּק מְאֹד בְּכֹל מַה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו
וְלִכֵּן אֵין לְאָדָם לִפְלִ בְּדַעְתּוֹ כֹּלֵל כְּשֶׁעוֹבֵר עָלָיו קְטִנּוֹת
וְהַסְתָּרוֹת וְחֲשֻׁכוֹת, וְנִדְמָה לוֹ שֶׁעֲדִין לֹא הִתְחִיל לַעֲשׂוֹת שׁוֹם
עִבּוּדָה טוֹבָה בִּימֵי חַיָּו, כִּי עָלָיו לְדַעַת, שֶׁעֲכָשׁוּ מִתְחִילָה אֶצְלוֹ
בְּרִיאָה חֲדָשָׁה לְגַמְרֵי, וְדִיקָא מִתּוֹךְ הַחֲשֵׁךְ וְהַהֶסְתָּרָה יֵצֵא אֹר
נִעְרַב וְנִפְלָא מְאֹד, וּכְמוֹ שֶׁהִיָּה בְּתַחֲלַת הַבְּרִיאָה, וּכְמוֹ שֶׁכְּתוּב
(בְּרֵאשִׁית א'): "וְהָאָרֶץ הִיְתָה תְהוֹ וְבָהּ וְחֲשֵׁךְ עַל פְּנֵי הַתְּהוֹם וְגו',

וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים יְהִי אֹר וַיְהִי אֹר". וְעָלִיו לְדַעַת שָׁפֵל תְּכַלִּית
 הַחֲשֶׁךְ הַיָּא רַק בְּשִׁבִיל הַבְּחִירָה וְהַנְּסִיוֹן, כְּדִי לְצַמְצֵם אֹר
 הַתְּלֵהבוֹת לְבוֹ שְׁלֵא יִשְׁרַף לְגַמְרִי, וְלֹא יִתְבַטֵּל מִן הַמְּצִיאוֹת,
 וְאִם עֲכָשׁוּ יִתְחַזַּק בְּעֵבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ – לְעֵבוֹד אוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ
 בְּמִדָּה וּבְצַמְצוֹם כְּרֵאוֹי, אֲזִי יִזְכֶּה לְהַשִּׁיג אֹר גָּדוֹל מְאֹד. וְלִכֵּן
 אֲשֶׁרִי מִי שֶׁמִּתְחַזַּק מְאֹד בְּכֹל מֵה שְׁעוֹבֵר עָלָיו, וַיִּוְדַע הַיֵּטֵב
 שָׁפֵל הַחֲשֶׁךְ וְהַהִסְתָּרָה הוּא רַק כְּדִי לְהַבִּיא אוֹתוֹ אֶל הָאֹר וְאֶל
 הַגְּלוֹי, כִּי אֲזִי יִזְכֶּה לְעֵלוֹת וְלְהַתְּדַבֵּק בְּאֹר הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא,
 וְעוֹלְמוֹ יִרְאֶה בְּחַיָּיו, אֲשֶׁרִי לוֹ וְאֲשֶׁרִי חֵלְקוֹ.

שְׁלֵמוֹת דְּרָכֵי הָעֵבוֹדָה – מִתּוֹף הַמִּדָּה וְהַצְּמִצּוֹם

וְקֹשֶׁר מוֹהֲרָא"ש ז"ל אֵת כָּל הָעֲנִיָּן הַזֶּה לְפָרִשְׁת הַשְּׁבוּעַ בְּקֹשֶׁר
 נוֹרָא וְנִפְלָא מְאֹד, כִּי הִנֵּה כְּתִיב (וַיִּקְרָא ו'): צוֹ אֵת אֶהְרֵן וְאֵת בְּנָיו
 לֵאמֹר זֹאת תּוֹרַת הָעוֹלָה, הִיא הָעוֹלָה עַל מוֹקְדָה עַל הַמְּזִבַּח כָּל
 הַלֵּילָה עַד הַבֶּקֶר וְאֵשׁ הַמְּזִבַּח תּוֹקֵד בּוֹ. וַיֵּשׁ לוֹמֵר, שֶׁהַתּוֹרָה
 הַקְּדוּשָׁה מְרַמְזֶת לָנוּ אֵת שְׁלֵמוֹת דְּרָכֵי הָעֵבוֹדָה, שְׁצָרִיכִים
 לְעֵבֵד הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ מִתּוֹף הַמִּדָּה וְהַצְּמִצּוֹם, וְעַל יְדֵי זֶה יִזְכֶּה
 לְעֵלוֹת אֶל רוּם הַמְּדַרְגּוֹת, שְׁזֵהוּ צוֹ אֵת אֶהְרֵן וְאֵת בְּנָיו לֵאמֹר,
 כִּי הַצְּוִי בָּא אֶל אֶהְרֵן וּבְנָיו בְּיוֹתֵר, שֶׁהֵם הַצְּדִיקִים הַמְּלַמְּדִים

דַּעַת אֶת הָעַם, וּכְמוֹ שְׁכָתוּב (מְלֹאכֵי ב'): "כִּי שִׁפְתֵי כֹהֵן יִשְׁמְרוּ
דַּעַת וְתוֹרָה יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ" (וכמוֹבא בַּפְּרוּשׁ הַ"אֹר הַחַיִּים" הַקְּדוּשׁ כָּאן),
זֹאת תּוֹרַת הָעוֹלָה, זֹאת הַתּוֹרָה וְהַעֲבוּדָה הָעוֹלָה אֶל הַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ לְרִיחַ גִּיחוֹחַ, כְּשֶׁהִיא בָּאָה מִכַּח הַצְּמֻצוֹם וְהַהֶסְתָּרָה
וּמִתּוֹךְ חֻשְׁכַּת הַלֵּילָה, שְׂאֵז הַזְּמַן מְכַשֵּׁר לְעוֹרֵר אֶת אִשׁ
הַתְּלַהֲבוֹת לְבוֹ, לְבַעַר אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּמִדָּה וּבְצִמְצוֹם, שְׂזֵהוּ
הִיא הָעוֹלָה עַל מוֹקְדָה עַל הַמְזֻבַּח כָּל הַלֵּילָה עַד הַבֶּקֶר,
שְׁשֻׁרְפַת הָעוֹלָה – זְמַנָּה בַּלֵּילָה דִּיקָא, מִתּוֹךְ הַחֻשְׁךְ וְהַצְּמֻצוֹם,
כִּי עַל יְדֵי שֵׁישׁ חֻשְׁךְ וְהַהֶסְתָּרָה, וְנִדְמָה לוֹ שְׂעֵדִין לֹא עָשָׂה כְּלוּם,
עַל יְדֵי זֶה יַעֲשֶׂה הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה וַיִּשִׂים כָּל מְגַמְתּוֹ לְהַתְּדַבֵּק
בָּהּ, וְגַם לֵילָה מְרַמֵּז עַל זְמַן הַגְּלוּת (כְּמוֹבא כָּאן בַּ"אֹר הַחַיִּים"
הַקְּדוּשׁ), שְׂאֵז הַהֶסְתָּרָה גְּדוּלָה בְּיוֹתֵר, וְאֵז יֵשׁ נַחַת רוּחַ מִיְחָדָת
לְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַל עֲבָדָא שְׂעוֹשִׂים לְשֵׁמוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְתַבַּח
"מוֹקְדָה" כְּתוּבָה עִם מ"ם זַעִירָא, לְרַמֵּז עַל צְמֻצוֹם הָאִשׁ שְׁלֹא
יֵצֵא מִן הַמִּדָּה, כִּי כְּדֵי לְעַבּוֹד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ צְרִיכִים מִדַּת
הַצְּמֻצוֹם כְּרָאוּי, וְאֵז יִזְכֶּה "וְאִשׁ הַמְזֻבַּח תּוֹקֵד בּוֹ", שְׂאוּרוֹ
יִתְבָּרֵךְ הָאֵין סוּף, יִבְעַר בּוֹ בְּמִדָּה וּבְמִשְׁקָל, וַיִּזְכֶּה תְּמִיד לְעַבּוֹד
אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּמִדָּה נְכוֹנָה.

ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש בו "חסרון כיס" וזה מה שפרש רש"י, אין צו אלא לשון זרוז ולדורות, שהפסוק מלמד אותנו דרכי העבודה מיד ולדורות, איך להתחזק תמיד בעבודת השם יתברך, ולעבד אותו יתברך בזריזות מצד אחד, ובמדה ובצמצום מצד שני, ואמר רש"י, אמר רבי שמעון, ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש בו "חסרון כיס", הינו שעקר הזרוז והזירות צריכים במקום שיש חסרון כיס, הינו במקום שאין כסוי והסתרה, ואדם ירצה לעלות למעלה בלי גבול וצמצום, כי אז יש חשש שלא ישרף לגמרי מרב אור והתלהבות, אבל פשיעלה האש "על מוקדה" במ"ם קטנה, וגם יהיה "כל הלילה עד הבקר", ולא יפחד מן ההסתרה והגלות הדומה ללילה, רק יעבד את השם יתברך בכל מה שעובר עליו, אזי יזכה ש"אש המזבח תוקד בו" ותמיד תבער בתוכו אש דקדשה. השם יתברך יזכנו להתחזק מאד בעבודתו, ונזכה להתגבר על כל החשך והמניעות ולעבד אותו יתברך באש קדושה, עד שנזכה לעלות ולהכליל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם, אמן ואמן.

סֵעֲדָה שְׁלִישִׁית פְּרָשַׁת צו שַׁבַּת הַגְּדוֹל ה'תשס"ט

מֵאִמֵּר

וַיַּעַשׂ אֱהָרֹן

בְּסֵעֲדָה שְׁלִישִׁית, סֵעֲדַת רַעְוָא דְרַעְוִין, דְּבַר מוֹהֲרָא ש"ז לְדְבוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלָאִים מְאֹד עַל פִּי דְבְרֵי רַבְּנּוּ ז"ל בְּלִקְוֵי מוֹהֲר"ן חֶלֶק א' סִימָן ס"א הַמְדַּבֵּר מֵאֲמוּנַת חֲכָמִים, עֵין שָׁם.

דְּרַךְ הַמְּמַצֵּע, שְׂאִינוּ נוֹטָה לְיָמִין וְלִשְׂמָאל
פְּתַח וְאָמַר מוֹהֲרָא ש"ז ל, רַבְּנּוּ ז"ל אֹמֵר (מוֹהֲרָא ש"ז ל חֲזוּר
בְּקָצוֹר עַל תְּמַצִּית דְּבְרֵי רַבְּנּוּ ז"ל בַּתּוֹרָה זו): עַל יְדֵי אֲמוּנַת חֲכָמִים,
יְכוּלִין לְהוֹצִיא מִשְׁפָּטָנוּ לְאוֹר, כִּי מִשְׁפָּט הוּא עֲמוּדָא
דְּאֲמָצְעוּתָא, הִינּוּ בַּחֲיִנַת דְּרַךְ הַמְּמַצֵּע, שְׂאִינוּ נוֹטָה לְיָמִין
וְלִשְׂמָאל, וְזֶה זֹכִיךְ עַל יְדֵי אֲמוּנַת חֲכָמִים, שֶׁהוּא בַּחֲיִנַת (דְּבְרֵים
יז): "לֹא תִסּוּר מִן הַדָּבָר אֲשֶׁר יִגִּידוּ לְךָ יָמִין וּשְׂמָאל", וְעַל כֵּן,
עַל יְדֵי זֶה יוֹצֵא הַמְּשַׁפֵּט בְּרוּר, בְּבַחֲיִנַת: "מִשְׁפָּטִי אֱמֶת", הִינּוּ,
כִּי כָּל הַלְמוּדִים שֶׁהָאָדָם לוֹמֵד, צָרִיךְ שְׂיִקְבַּל וְיוֹצֵא מֵהֶם
מִשְׁפָּטִי אֱמֶת, שְׁלֵא יִהְיֶה בְּבַחֲיִנַת מִשְׁפָּט מְעַקֵּל, דְּהִינּוּ, שְׂיִקְבַּל

וילמד מכל הלמודים שלומד, משפטי הנהגות, שידע איך להתנהג, הן לעצמו, הן לאחרים שמתנהגים לפי דעתו, כל אחד ואחד כפי בחינתו, כפי הממשלה והרפנות שיש לו, הן לרב או למעט, וכל זה זוכין על ידי אמונת חכמים, שהוא בחינת: "לא תסור" וכו', ואז יוכל להוציא משפטי הנהגות ישירות, בבחינת משפטי אמת, שאינו נוטה לימין ושמאל וכו', עין שם כל זה בדברי רבנו ז"ל.

למצא את הקדוש ברוך הוא בכל מקום ובכל זמן והסביר מוה"רא"ש ז"ל, כי הנה רבנו ז"ל מגלה כאן, עצם מעלת אמונת חכמים, כי על ידי אמונת חכמים אדם זוכה לקבל דרך ישרה בחיים, איך להתנהג עצמו בדרך הממצע, לא לנטות לא לימין ולא לשמאל. כי לפעמים אדם מתלהב מאד לצד ימין, שהן השגות עולם הבא, ועבודות רוחניות, ורוצה להפריש עצמו לגמרי מעסקי עולם הזה, כי נדמה לו שאי אפשר למצא הקדוש ברוך הוא בעבודות גשמיות, ועל פן רוצה ללכת רק בדרך ימין, ולעסוק רק בעסקי עולם הבא, ולפעמים להפך, שנופל ויורד לעמק צד שמאל, ונדמה לו שהוא משקע בגשמיות עולם הזה הנקרא שמאל, ואין לו שום

שִׁיכוֹת אֶל עֲבוֹדוֹת רוֹחֲנִיּוֹת וְהַשְּׁגוֹת אֱלֻקוֹת הַמְּכַנּוֹת 'יְמִין',
 וְעַל כֵּן מִתְיָאֵשׁ לְגַמְרֵי מְלֵהֲתִקְרַב אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, אֲבָל הַחֲכָמִים
 הָאֲמִתִּיִּים מְלַמְּדִים אֶת כָּל מְקַרְבֵיהֶם שֶׁבְּאֵמֶת אֵין שׁוּם סְתִירָה
 כָּלֵל בֵּין יְמִין וְשִׁמְאֵל כָּלֵל. כִּי יֵשׁ דְּרָךְ הַמְּמַצֵּעַ הַמְּקַשֶּׁרֶת
 בֵּינֵיהֶם, וּבִתּוֹךְ יְמִין נִמְצָא גַם שִׁמְאֵל, שֶׁאֶפִּילוּ כַּאֲשֶׁר דְּבָקִים
 בְּהַשְּׁגוֹת אֱלֻקוֹת, יְכוּלִים לְעַבֵּד אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ עִם עֲבוֹדוֹת
 גִּשְׁמִיּוֹת, וּבִתּוֹךְ שִׁמְאֵל נִמְצָא גַם יְמִין, שֶׁגַּם בְּתוֹךְ עֲבוֹדוֹת
 גִּשְׁמִיּוֹת, יְכוּלִים לְקַשֵּׁר עֲצָמוֹ אֶל הַשְּׁגוֹת אֱלֻקוֹת, כִּי הַחֲכָמִים
 הָאֲמִתִּיִּים טָרְחוּ וַיִּגְעוּ בְּעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ כָּל יְמֵיהֶם, עַד
 שֶׁמְּצָאוּ אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּכָל מְקוֹם וּבְכָל זְמַן, וְעַל יְדֵי שֶׁאָדָם
 מְקַשֵּׁר עֲצָמוֹ אֵלֵיהֶם, וּמְכַנֵּס בְּעֲצָמוֹ אֱמוּנַת חֲכָמִים, גַּם הוּא
 לוֹמֵד דְּרָךְ הַמְּמַצֵּעַ – לְמַצֵּא אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכָל מְקוֹם
 וּבְכָל זְמַן, וּבָא לְהַפִּיר שֶׁאֵין שׁוּם סְתִירָה בֵּין יְמִין וְשִׁמְאֵל כָּלֵל.

דִּקְא עַל יְדֵי אֱמוּנַת חֲכָמִים זֹכִים לְמַצוֹא דְּרָךְ הַיִּשְׁרָה
 וְזֶהוּ מַה שֶׁאֱמָרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (סְפָרֵי שׁוֹפְטִים) עַל הַפְּסוּק
 (דְּבָרִים יז): "לֹא תִסּוּר מִן הַדָּבָר אֲשֶׁר יִגִּידוּ לָךְ יְמִין וְשִׁמְאֵל",
 אֶפֶלּוּ אִם יֹאמֵר לָךְ עַל יְמִין שֶׁהוּא שִׁמְאֵל וְעַל שִׁמְאֵל שֶׁהוּא
 יְמִין, תְּצִיֵּת לוֹ. וְלְכַאוּרָה יִפְּלֵא, אֵיךְ יְכוּל חָכֵם וְצַדִּיק לְהַפְּךְ

יְמִין לְשִׁמְאֵל, עַד שֶׁלֹּא תִסּוּר מִדְּבָרָיו כָּלֵל, אֲבָל הָעֲנִיָּן הוּא כַּנִּ"ל, שֶׁהַחֲכָם וְהַצַּדִּיק הָאֲמֵת מְגַלֶּה, שֶׁמָּה שֶׁנִּדְּמָה לְאָדָם שֶׁהוּא יְמִין, וְצָרִיף לְהִיּוֹת פָּרוּשׁ לְגַמְרֵי מִכָּל עֶסְקֵי עוֹלָם הַזֶּה, לְעֵסֵק רַק בְּרוּחָנִיּוֹת – אֵין זֶה יְמִין כָּלֵל, כִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרָא אֶת הָעוֹלָם הַגִּשְׁמִי כְּדִי לְהַעֲלוֹתוֹ וּלְקַשֵּׁר אוֹתוֹ אֶל רוּחָנִיּוֹת, וְאִם כֵּן, מָה שֶׁנִּדְּמָה לְאָדָם שֶׁהוּא יְמִין, הוּא בְּאֲמֵת שִׁמְאֵל, כִּי אֵין זֶה רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ כָּלֵל. וְכֵן לְהַפָּךְ, מִי שֶׁהוּא בְּשִׁמְאֵל, וְעוֹסֵק בְּעֶסְקֵי עוֹלָם הַזֶּה, וְנִדְּמָה לוֹ שֶׁאֵין לוֹ שִׂיכוֹת אֶל עֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֱלִיוֹ מְגַלֶּה הַצַּדִּיק שֶׁהוּא בְּיְמִין, וּבְקָל יְכוּל לְקַשֵּׁר כָּל עֶסְקָיו אֶל עֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וּלְכַנֵּן אֲמוֹנַת חֲכָמִים הוּא עֶקֶר וְיִסוּד גָּדוֹל בַּחַיִּים, כִּי דִּיקָא עַל יְדֵי אֲמוֹנַת חֲכָמִים זוֹכִים לְמִצּוֹא דֶּרֶךְ הַיֵּשֶׁר וְלֹא לְנִטּוֹת יְמִין וְשִׁמְאֵל.

הַצַּדִּיק מְעוֹרֵר אָדָם מִהַשְּׁנָה, וּפּוֹתַח אֶת פִּיו לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרַךְ וְהֵנָּה אֶחָד מֵעֲקָרֵי הָעֲבוֹדוֹת שֶׁמְקַבְּלִים מִן הַצַּדִּיק וְהַחֲכָם הָאֲמֵת הוּא עֲבוֹדַת הַתְּפִלָּה, לְדַבֵּר תָּמִיד אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּלְפָרֵשׁ כָּל שִׂיחָתוֹ לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ בְּתַמִּימוֹת וּבַפְּשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רַעְהוֹ וְהִבֵּן אֶל אָבִיו, כִּי הַצַּדִּיק מְעוֹרֵר אָדָם מִן הַשְּׁנָה, וּפּוֹתַח אֶת פִּיו לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאִזּוֹ בְּוַדָּאֵי

יִזְכֶּה לְמִצָּא אֶת דְּרֹךְ הַיָּשָׁר וְהַטּוֹב בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, מֵהַ שְׂאִיִן כֵּן מִי שְׂאִינֹו שׁוֹמֵעַ לְקוֹל הַצַּדִּיק, וְאִין לוֹ אַמּוֹנַת חֲכָמִים, אִינוֹ מְדַבֵּר עִם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְאִינוֹ זוֹכֵה לְעִבּוּד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כְּרֹאֵי, שְׂזֵה פְרוֹשׁ הַמְשָׁנָה (תְּרוּמוֹת פָּרָק א') סְתָם חֲרַשׁ אִינוֹ שׁוֹמֵעַ וְאִינוֹ מְדַבֵּר, מִי שֶׁהוּא בְּגֵדֵר "חֲרַשׁ" בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, שְׂאִינֹו זוֹכֵה לְעִסְק בְּעִבּוּדָתוֹ כְּרֹאֵי, זֶהוּ מַחְמַת שְׂ"אִינוֹ שׁוֹמֵעַ וְאִינוֹ מְדַבֵּר", הֵינֹו שְׂאִינֹו שׁוֹמֵעַ אֶת דְּבָרֵי הַצַּדִּיק, וְלִכֵּן אִינוֹ מְדַבֵּר אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֶלֶק א' סִימָן ס'), כִּי הַכֹּל תְּלוּי בְּהַתְקַרְבוֹת לְצַדִּיקִים וּבְאַמּוֹנַת חֲכָמִים, וּמִי שֵׁישׁ לוֹ אַמּוֹנַת חֲכָמִים זוֹכֵה לְמִצָּא דְרֹךְ הַיָּשָׁר בְּאַמְתָּ.

עֲנִין כְּרִיתוֹת קְלָפוֹת עֲשׂוֹ וַיִּשְׁמַעֲאֵל

וְהִנֵּה גַם בְּתַפְלָה מְלַמֵּד הַצַּדִּיק אֶת כָּל מְקַרְבָּיו אֶת דְּרֹךְ הַמְּמַצֵּעַ, שְׂלֵא יִטָּה לֹא לְיָמִין וְלֹא לְשְׂמָאל, רַק יִהְיֶה קוֹלֵעַ אֶל הַשְּׂעָרָה, וַיִּתְפַּלֵּל אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ תָּמִיד בְּכָל עֵת, כִּי כְּשֶׁאָדָם אוֹחֵז אֶת חֶרֶב הַתְּפִלָּה צָרִיף לְדַעַת אֵיךְ לְלַחֵם עִם הַחֶרֶב, שְׂלֵא יִטָּה לֹא לְיָמִין וְלֹא לְשְׂמָאל (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֶלֶק א' סִימָן ב'), וּמִסְבִּיר מוֹהֲרַנ"ת ז"ל (לְקוּטֵי הֵלְכוֹת נְחִלוֹת הֵלְכָה ד'), שְׂעֲנִין יָמִין וּשְׂמָאל בְּעִבּוּדַת הַתְּפִלָּה, הוּא עֲנִין כְּרִיתוֹת קְלָפוֹת עֲשׂוֹ וַיִּשְׁמַעֲאֵל,

שֶׁהֵם עוֹמְדִים מִיָּמִין וּמִשְׁמָאל לְבַטֵּל אֶת הָאָדָם מֵעֲבוֹדַת
הַתְּפִלָּה, כִּי מֵצַד שְׂמָאל עוֹמְדַת קְלַפַּת עֵשׂוֹ, שְׁכּוֹפֵר לְגַמְרֵי
בְּאֵלְקוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאוֹמֵר לֵית דִּין וְלֵית דִּין, רַחֲמָנָא לִיצְלָן, וְעִמּוֹ
צְרִיכִים לְלַחֵם עִם חֶרֶב גְּלוּיָהּ, פְּנִים כְּנֶגֶד פְּנִים, כִּי הוּא בָּא מוֹל
הָאָדָם עִם חֶרְבוֹ, וְכִמּוֹ שְׁכָתוּב אֶצֶל עֵשׂוֹ (בְּרֵאשִׁית כ"ז) וְעַל חֶרְבֵּךְ
תַּחֲיָהּ, וּמַחֲמַת שֶׁהוּא בָּא בְּכַפִּירָה גְּמוּרָה וְלוֹחֵם בְּגִלּוּי עִם
חֶרֶב, לְכַךְ צְרִיכִים לְהַכְנִיעַ אוֹתוֹ עִם חֶרֶב גְּלוּיָהּ, וּלְהַכְרִיתוֹ
לְגַמְרֵי, וְהוּא עַל יְדֵי שְׁמֵת־פִּלֵּל בְּכַח גְּדוֹל, וּמִתְחַזֵּק בְּאַמוּנָה
יִתְרָה לְדַעַת שְׂאִין עֲצָה אַחֲרַת רַק לְהַתְּפַלֵּל אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ עַל כָּל
פֶּרֶט וּפְרָט, וְכֹל זֶה הוּא מֵצַד שְׂמָאל.

עַל יְדֵי אֲמוּנַת חֲכָמִים זוֹכִים לְדַרְךְ הַיְשָׁרָה בַּחַיִּים
וּמֵצַד יָמִין עוֹמְדַת קְלַפַּת יִשְׁמַעְאֵל, שֶׁהִיא קְלַפָּה דְקָה מְאֹד,
וְקָשָׁה לְהַכְנִיעָהּ, כִּי הִיא בָּאָה בְּהַתְּלַבְּשׁוֹת שֶׁל אֶמֶת, וְאוֹמְרַת
לְאָדָם: "הִנֵּה כָּבֵד הַתְּפִלֵּלֶת, וְאַתָּה רוֹאֶה שְׂאִינְךָ נֶעְנֶה, וְלִכֵּן
הַפֶּסֶק כָּבֵד מְלֵהַתְּפִלֵּל", וְזוֹהִי מְדַתוֹ שֶׁל יִשְׁמַעְאֵל, שֶׁנִּקְרָא עַל
שֵׁם (בְּרֵאשִׁית טז): "כִּי שָׁמַע ה' אֶל עֲנִיָּךְ, וְתִרְגְּמוּ: "כִּי קָבִיל ה' יִת
צְלוֹתְךָ", הִינּוּ שְׁכָבֵר שָׁמַע ה' תְּפִלָּתְךָ, וְאִינְךָ צָרִיךְ עוֹד
לְהַתְּפַלֵּל, וְהוּא יוֹרֵה בְּאָדָם עִם קֶשֶׁת וְחַצִּים מֵרְחוֹק, וְכִמּוֹ

שנאמר אצל ישמעאל (שם כא): "ויהי רובה קשת", ועמו קשה מאד ללחם, כי עומד מרחוק ויורה באדם, וכדי להכניעו צריכים להתחזק ביותר בעבודת התפלה, ולדעת שאף פעם אסור להפסיק מלהתפלל אליו יתברך, כי כל תפלה ותפלה יקרה בעיניו יתברך מאד, והוא יתברך מחכה לשמע תפלותינו בכל עת ובכל שעה, ומה שאנחנו רואים שלפעמים מתפללים ולא נענים, אין זה אלא מחמת שהקדוש ברוך הוא הוא רוצה מאד בתפילותינו, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (יבמות סד ע"א) מפני מה היו אבותינו עקורים, מפני שהקדוש ברוך הוא מתאוה לתפלתן של צדיקים. וכן אמרו (מדרש תהלים מזמור קטז) על הפסוק (שיר השירים ב'): "השמיעני את קולך", שהקדוש ברוך הוא מתאוה לתפלתן של ישראל, ולכן אסור להתיאש אף פעם מן התפלה, רק לירות חצי התפלה מרחוק, חץ אחר חץ, ולבסוף בודאי יעשו פעלתן (שיחות הר"ן סימן נב). ולכן על ידי שאדם מתחזק מאד בעבודת התפלה בכל עת ובכל זמן, הוא כורת שתי קלפות אלו של עשו וישמעאל העומדות מימין ומשמאל, ואינו מפחד משום רע כלל, וכמו שכתוב (תהלים כג): "גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי", אתה

מֵרִמּוֹ עַל כ"ב אוֹתוֹת הָאֵל"ף בֵּי"ת מֵא' עַד ת' וְה' מוֹצְאוֹת הֶפֶה. כִּי בִכַח אוֹתוֹת הָאֵל"ף בֵּי"ת שְׂמוֹצִיא מִפִּיּו בַתְּפִלָּתוֹ, נִצּוֹל מִכָּל רַע וְזוֹכֵה לְהַדְבִּק בּוֹ יִתְבָּרַךְ בְּאַמֶּת, נִמְצָא, שֶׁעַל יְדֵי אֱמוּנַת חֲכָמִים זוֹכִים לְדַרְךְ הַיִּשְׁרָה בְּחַיִּים, לְעִבּוֹד אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הֵן עִם רִוְחָנִיּוֹת וְהֵן עִם גְּשָׁמִיּוֹת, וְלֹא לְנִטּוֹת יָמִין וּשְׂמָאל, וְגַם זוֹכִים לְקַבֵּל אֶת חֶרֶב הַתְּפִלָּה וְלִכְרוֹת אֶת כָּל הַקְּלָפוֹת הָעוֹמְדוֹת מִיָּמִין וּמִשְׂמָאל. וְלָכֵן אֲשֶׁרִי הַזּוֹכֵה לְאֱמוּנַת חֲכָמִים בְּאַמֶּת, כִּי אֲזוֹ יִזְכֶּה לְחַיִּים טוֹבִים וּמְתוֹקִים בְּזֶה וּבְכָּא לְנִצָּח, אֲשֶׁרִי לוֹ וְאֲשֶׁרִי חֶלְקוֹ.

הַלְשׁוֹן - "שְׂלֵא הֵטוּ יָמִין וּשְׂמָאל" הִיא פְּלֵא גְדוֹל

וְקִשְׁר מוֹהֲרָא שׁ ז"ל אֶת כָּל הָעֲנִיָּן הַנִּלְ לְפָרֶשֶׁת הַשְּׁבוּעַ בְּקִשְׁר נוֹרָא וְנִפְלָא מְאֹד, כִּי הִנֵּה כְּתִיב בְּסוֹף הַפָּרָשָׁה (וַיִּקְרָא ח'): וַיַּעַשׂ אֱהָרֹן וּבָנָיו אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוָּה ה' בְּיַד מֹשֶׁה, וּפִרְשׁ רַש"י, לְהַגִּיד שְׂבָחָן שְׂלֵא הֵטוּ יָמִין וּשְׂמָאל, וְלִכְאוּרָה הַלְשׁוֹן - "שְׂלֵא הֵטוּ יָמִין וּשְׂמָאל" הִיא פְּלֵא גְדוֹל, וְכִי זֶהוּ אֵיזָה חֲדוּשׁ אֲשֶׁר אֱהָרֹן וּבָנָיו הִכְהִינִים הַקְּדוֹשִׁים - לֹא הֵטוּ יָמִין וּשְׂמָאל מִדְּבָרֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ? אֲבָל עַל פִּי דְבָרֵי רַבֵּנוּ זַל הַנִּלְ מוּבָן הָעֲנִיָּן מְאֹד, כִּי הַתּוֹרָה מְגַלֶּה לָנוּ אֶת עֵצָם אֱמוּנַת חֲכָמִים שֶׁהִיְתָה לְאֱהָרֹן

ובָּנָיו בְּמֹשֶׁה רַבֵּנוּ, שֶׁהֶאֱמִינוּ בְּדַבְרֵיו כְּמוֹ שֶׁשָּׁמְעוּ אוֹתָם מִפִּי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעֶצְמוֹ, וְכִדְאִיתָא בְּתוֹרַת כְּהֻנִּים (על פסוק זה) וַיַּעַשׂ אֶהְרֶן וּבָנָיו - שָׁשִׁים וּשְׁמֹנִים וְשׁוֹמְעִים דְּבָרִים לְקַבֵּל מִפִּי מֹשֶׁה כְּשׁוֹמְעִים מִפִּי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, עַיִן שָׁם. וְלִכְן הִזְכִּירוּ דִּיקָא 'שְׁלֵא הָטוּ יָמִין וּשְׁמָאל'.

כְּלִיּוֹת עֲבוֹדַת הַקְּרָבָנוֹת וְהַקְּרַבְתָּ הַקְּטָרָה

כִּי זֶהוּ הָעֵקֶר וְהִיסוּד בְּאַמוּנַת חַכְמִים - לֹא לְהַטּוֹת לֹא לְיָמִין וְלֹא לְשְׂמָאל, רַק לְקַבֵּל אֶת הַדֶּרֶךְ הַיְשָׁרָה בְּחַיִּים, שְׂזוֹ הִיָּתָה עֲבוֹדַת אֶהְרֶן וּבָנָיו בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, לְהַעֲלוֹת אֶת כָּל הַגְּשָׁמִיּוֹת אֶל הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, שְׂזוֹ כְּלִיּוֹת עֲבוֹדַת הַקְּרָבָנוֹת וְהַקְּרַבְתָּ הַקְּטָרָה, שֶׁמַּעֲלִים אֶת כָּל הַגְּשָׁמִיּוֹת לְהִיּוֹת רֵיחַ נְחוּחַ לֵה', וְלְהוֹרִיד אֶת הַשְּׂכִינָה בְּאַרְצָן, וְעוֹשֶׂה מִיָּמִין שְׂמָאל, וְגַם מִדָּתוֹ שֶׁל אֶהְרֶן אוֹהֵב שְׁלוֹם וְרוֹדֵף שְׁלוֹם, לַעֲשׂוֹת שְׁלוֹם בֵּין אָדָם לְחֵבְרוֹ וּבֵין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ, שְׂזֵה נִרְאָה כְּמוֹ שְׂמָאל, אָבֵל מִהֶפְכוֹ לְיָמִין, כִּי 'אוֹהֵב אֶת הַבְּרִיּוֹת וּמְקַרְבֵם לְתוֹרָה'. נִמְצָא, שְׂזֵה עֵקֶר שְׁבָחוֹ בְּאַמַּת - שְׂאִינוֹ נוֹטֶה לְיָמִין וְלְשְׂמָאל, רַק מְקַשֵּׁר כָּל הַבְּרִיאָה אֶל הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, וְהַכֹּל עַל יְדֵי "כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוָּה ה' בְּיַד מֹשֶׁה", שֶׁהִיָּתָה לוֹ אַמוּנַת חַכְמִים בְּאַמַּת.

לְנַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל הֵיטָה אֱמוּנַת חַכְמִים, וְקִבְּלוּ דְבַרֵי מֹשֶׁה רַבְּנוּ
וְזֶהוּ עֵינֵן שְׁבַת הַגָּדוֹל, שְׁזָכוּ לָנֶס הַגָּדוֹל שְׁלֶקְחוּ הַשָּׁה שֶׁהוּא
הָעֵבוּדָה זָרָה שֶׁל מִצְרַיִם וְלֹא הָיוּ רִשְׁאִינֵן לֹאמַר לָהֶם דְּבַר (טוֹר
אַרְח חַיִּים סִימָן תל). וְכֵן הָרְגוּ בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם אֶת אֲבֵיהֶם בְּעֶצְמָם,
וְכִמוּ שְׁכָתוֹב (תְּהִלִּים קלו): "לְמַכָּה מִצְרַיִם בְּבְכוֹרֵיהֶם" (מְדַרְשׁ
תְּהִלִּים מְזֹמֵר קלו). כִּי לְנַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל הֵיטָה אֱמוּנַת חַכְמִים,
וְקִבְּלוּ דְבַרֵי מֹשֶׁה רַבְּנוּ, עָלָיו הַשְּׁלוֹם, בְּתַמִּימוֹת וּפְשִׁיטוֹת
גְּמוּרָה, וְכִמוּ שְׁכָתוֹב (שְׁמוֹת יב, כח): "וַיִּלְכוּ וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל
כַּאֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן כֵּן עָשׂוּ", וּפִרְשׁ רַש"י: 'לְהַגִּיד
שְׁבַחֲךָ שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא הִפִּילוּ דְבַר מִכָּל מִצְוֹת מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן'.
וְעַל יְדֵי אֱמוּנַת חַכְמִים עוֹבְרִים עַל הַכֹּל, וְזוֹכִים לְנִסִּים נִגְלִים,
וְכִמוּ שְׁאוּמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֶלֶק א' סִימָן קפו), שֶׁעַל יְדֵי
אֱמוּנָה שְׁמַאֲמִינִים בְּדְבַרֵי הַצַּדִּיק, עַל יְדֵי זֶה נִתְגַּלִּים מוֹפְתִים,
עֵינֵן שָׁם, וְכֵן הָיָה בִּיצִיאַת מִצְרַיִם וְעַל הַיָּם, שֶׁעַל יְדֵי אֱמוּנַת
חַכְמִים זָכוּ לְהַתְגַּלוֹת הַנִּסִּים, וְכִמוּ שְׁכָתוֹב (שְׁמוֹת יד): "וַיֵּאֱמִינוּ
בָּהּ בְּמֹשֶׁה עַבְדּוֹ", וְאֵיתָא בְּמַכִּילְתָּא (פֶּרֶשׁת בְּשַׁלַּח): 'כָּל הַמְּאֲמִין
בְּרוּעָה יִשְׂרָאֵל מַעֲלָה עָלָיו הַכָּתוּב כָּאֵלוּ מְאֲמִין בְּמִי שְׁאָמַר
וְהָיָה הָעוֹלָם'. וְכֵן הוּא בְּכֹל הַדּוֹרוֹת, כְּפִי שֵׁישׁ לְאָדָם אֱמוּנַת
חַכְמִים, כֵּן זוֹכֵה לְרְאוֹת נִסִּים וְנִפְלְאוֹת בְּכָל פְּרָטֵי הַחַיִּים.

וְזָרְחָה לָכֶם יְרֵאֵי שְׁמֵי שָׁמַשׁ צְדָקָה וּמִרְפָּא בְּכַנְפֶיהָ

וּבְשַׁבַּת הַגְּדוֹל רָאוּי לְהִתְעוֹרֵר מְאֹד עַל מִצְוֹת צְדָקָה לְקִרְאָת
הַחֶג. כִּי בַלַּיִל פָּסַח כָּל אֶחָד מִכְרִיז וְאוֹמֵר: "כָּל דְּכַפִּין יִיתִי
וְיִיכּוֹל", אָבֵל הַדֵּלֶת סְגוּרָה, וּמִי שׁוֹמֵעַ אֶת זֶה? אָבֵל אִם
מִקְדִּימִין לִפְנֵי פָּסַח לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וְחֹסֵד, וּמְקִימִים דְּבַרֵי
הַרַמְ"א (אֵרַח חַיִּים סִימָן תַּכּט) לְתֵת מְעוֹת חֲטָיִים לַעֲנִיֵי יִשְׂרָאֵל, אֲזִי
יְכוֹל לֹאמַר בְּפֶה מְלֵא וּבָלֵב שָׁלֵם: "כָּל דְּכַפִּין יִיתִי וְיִיכּוֹל",
שְׁהָרֵי הַכִּיִן וְחָלַק שְׁפַע לְכֻלָּם, וְאִזּוּ הוּא כְּדִגְמַת הַשְּׁמֶשׁ, שְׁנוֹתָן
שְׁפַע וְעוֹשֶׂה צְדָקָה עִם כָּל הַבְּרִיּוֹת (לְקוּטֵי מוֹהֲרֵי חֶלֶק א' סִימָן רנא),
וְכִמוּ שְׁכַתּוּב בְּהַפְּטָרַת שַׁבַּת הַגְּדוֹל (מִלְּאֲכֵי ג'): וְזָרְחָה לָכֶם יְרֵאֵי
שְׁמֵי שָׁמַשׁ צְדָקָה וּמִרְפָּא בְּכַנְפֶיהָ, שְׁהַשְּׁמֶשׁ הִיא דְּגָמָא שְׁל
צְדָקָה, וּבְמִצְוֹת צְדָקָה מְבֻטְחִים מִפִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁיִחְזֹר
וְיִשְׁפַע עַל הָאָדָם שְׁפַע גְּדוֹל, עַד שְׁמַתָּר לְנִסּוֹת אֶת הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּזֶה, וְכִמוּ שְׁכַתּוּב גַּם בְּהַפְּטָרַת הַיּוֹם (שָׁם): וּבְחֻנוּנֵי
נָא בְּזֹאת אָמַר ה' צְבָאוֹת אִם לֹא אֶפְתַּח לָכֶם אֶת אַרְבּוֹת הַשָּׁמַיִם
עַד בְּלֵי דֵי. וְלִמְדוּ מִזֶּה חֻכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (תַּעֲנִית ט' ע"א), שְׁמַתָּר
לְנִסּוֹת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמִצְוֹת צְדָקָה. וְהַשְּׁנָה (שְׁנַת תשס"ט)
נִזְכָּה בְּעֶרְב פָּסַח גַּם לְמִצְוֹת בְּרַכַּת הַחֲמָה, שְׁהִיא בְּרַכָּה נְדִירָה
שְׁבָאָה פַּעַם אַחַת לַכ"ח שְׁנָה בִּימֵי נִיסָן, וְהִיא לְהַזְכִּיר לָנוּ אֶת

גְּדֹל מִצּוֹת צְדָקָה, שְׁנֵשֶׁתֵּדֵל לְהִיּוֹת כְּמוֹ הַשֶּׁמֶשׁ הַמְּשִׁיעָה לְכֹל, וְגַם לְעוֹרֵר אוֹתָנוּ שְׁנֵתְחַזֵּק בְּאִמוּנַת חַכְמִים, וְלִתֵּת שִׁבְחָ וְהוֹדָיָה לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁאֵנְחָנוּ זוֹכִים לְדַעַת מְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים וְלְהֶאֱמִין בָּהֶם, כִּי גַם הַצַּדִּיקִים נִקְרְאִים בְּשֵׁם שְׁמֵשׁ, וְכִמוֹ שְׁאָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (בְּרֵאשִׁית רַבָּה סח, ע'): 'אָמַר יַעֲקֹב, מִי גָלָה לוֹ שְׁשֵׁמִי שְׁמֵשׁ'. וְכֵן אָמְרוּ (בְּבֵרָא בְּתָרָא עה ע"א) פְּנִי מִשָּׁה כְּפָנֵי חֲמָה, כִּי הַצַּדִּיקִים מְאִירִים אוֹר אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּשִׁפְעַ גְּדוֹל לְכֹל הָעוֹלָם כְּלוּ, וְאֲשָׁרֵי מִי שְׁזוֹכָה לְהֶאֱמִין בָּהֶם. הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִזְכְּנוּ לְאִמוּנַת חַכְמִים בְּאִמְתּוֹ, וְנִזְכֶּה לְרְאוֹת בְּקִרְוֹב בִּישׁוּעַת ה', וַיִּקְּיֵם בְּנוֹ מִקְרָא שְׁכָתוּב (מִיכָה ז'): "כִּי־מִי צִאֲתָךְ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאנוּ נִפְלְאוֹת", בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן וְאָמֵן.

נִתֵּן לְקַבֵּל אֶת הַגְּלוֹיֹן מְדִי שָׁבוּעַ בְּאִמְצָעוֹת הַדְּרוֹא"ל

breslovinternational@gmail.com

הַזְדַּמְנוּת נִפְלְאָה!

”הַמִּשְׁתַּתֵּף בְּהַדְפָּסַת ”אֲשֶׁר
בִּנְחָל”, (אף כַּמָּה אַנְשִׁים בְּנֶחֱד), יִזְכֶּה
לְיִשׁוּעָה בְּכֹל עֵינֵי שִׁיזְטָרְךָ...”

(כ"ק מרן מוהרא"ש ש"ל"ט"א)

לְנִטְיִילַת חֵלֶק בְּהַדְפָּסַת הַפְּרָכִים
הַקְּדוּשִׁים שֶׁל 'אֲשֶׁר בִּנְחָל':

052-7622316